

«Ο Άγιος Ιάκωβος ο νέος ως πρόδρομος του Αγίου Κοσμά του Αιτωλού...»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου

Η μνήμη του Οσιομάρτυρος Αγίου Ιακώβου του νέου και των μαθητών του Ιάκωβου του Διακόνου και Διονυσίου του Μοναχού ετιμήθη προεορτίως, την Κυριακή 31η του μηνός Οκτωβρίου ε.έ., λόγω της συμπίπτουσας εορτής των Αγίων Αναργύρων, στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Αγίου Αθανασίου, στο Κάστρο του Διδυμοτείχου, στα διπλανά υπόσκαφα του οποίου φυλακίσθηκαν και βασανίσθηκαν το έτος 1519 οι οσιομάρτυρες και των οποίων ιερά λείψανα φυλάσσονται στον Μητροπολιτικό Ναό

Της Θείας Ευχαριστίας προέστη ο Σεβ. Μητροπολίτης Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου κ. Δαμασκηνός και τον λόγο κήρυξε ο εκ των κληρικών της Ιεράς Μητροπόλεως Αρχιμ. Νικόδημος Σκλέπας, ο οποίος ομίλησε επί της αναγνωσθείσης ευαγγελικής περικοπής, της Παραβολής του πλουσίου και του Λαζάρου, και μεταξύ άλλων είπε:

«Πρωτίστως, θα ήταν σφάλμα να πούμε ότι αιτία της δραματικής μεταστροφής της ζωής και των δύο ήταν ο πλούτος για τον πρώτο και η φτώχεια για τον δεύτερο. Ένας τέτοιος ισχυρισμός θα παρεξηγούσε την παραβολή και θα την υποβίβαζε στο επίπεδο μίας επιφανειακής ερμηνείας της... Καταλαβαίνουμε τι ήταν εκείνο που οδήγησε σε καταδίκη τον πλούσιο και τι εκείνο που δικαίωσε τον πτωχό Λάζαρο. Ο πλούσιος δεν καταδικάστηκε για τα πλούτη του, αλλά για την εγωιστική διαχείρισή τους. Θεώρησε ότι τα υλικά αγαθά είναι αποκλειστικά δικά του με μοναδικό σκοπό την απόλαυση την ιδική του. Υποκατέστησαν στη ζωή του τον Θεό και τον οδήγησαν σε αδιαφορία για τις ανάγκες του συνανθρώπου του, και μάλιστα όχι ενός μακρινού, αλλά εκείνου που βρίσκεται μπροστά στην πόρτα του κάθε μέρα. Με απλά λόγια, αιτία της καταδίκης του ήταν ο εγωισμός του και η νοσηρή αγάπη του για τον εαυτό του και τους δικούς του και η αδιαφορία του για τον διπλανό του.

Από την άλλη, ο Λάζαρος δεν δικαιώθηκε λόγω της φτώχειας του, αλλά για την υπομονή του. Δεν αγανάκτησε και δεν εγόγγυσε κατά του Θεού ούτε κατά του πλουσίου συνανθρώπου του. Από την άποψη αυτή, η αιτία της σωτηρίας και της δικαίωσής του ήταν η εμπιστοσύνη του στο Θεό και η συγχωρητικότητα του προς τον συνάνθρωπο του, που αδιαφορούσε για τη δυστυχία του. Συνεπώς δικαιώνεται για την επιμονή του να εμπιστεύεται τον Θεό και για την πίστη του ότι ο Θεός είναι ο αποκλειστικός βοηθός του. Δεν πρέπει να είναι σύμπτωση ότι το όνομά του «Λάζαρος» σημαίνει ακριβώς αυτό: «ο Θεός είναι βοηθός».

Με αφορμή το γεγονός ότι με την παραβολή προβάλλεται το θέμα της διαχείρισης των υλικών αγαθών, μας δίδεται η ευκαιρία να πούμε ότι ο πλούτος μπορεί να γίνει μία ευλογία του Θεού στα χέρια του ανθρώπου, προκειμένου χρησιμοποιώντας τον σωστά, να σωθεί. Και ο ορθός τρόπος διαχείρισης του πλούτου είναι μόνο η αγάπη. Όπως Εκείνος αδιάκοπα προσφέρει τον πλούτο της Χάριτος και της αγαθότητάς Του στους ανθρώπους, κατά παρόμοιο τρόπο θέλει και οι άνθρωποι αυτό που Εκείνος τους χαρίζει να το μοιράζονται με τους άλλους, κατά το “ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε”».

Προ της απολύσεως, ο Σεβασμιώτατος με αφορμή την μνήμη των Οσιομαρτύρων σημείωσε· **«Ο τόπος όπου ευρισκόμεθα είναι τόπος ιερός. Στα διπλανά υπόσκαφα εμαρτύρησαν οι άγιοι της Εκκλησίας μας και με το μαρτυρικό τους αίμα πότισαν το χώμα του. Γι' αυτό θα πρέπει να προσεγγίζουμε με σεβασμό, λύονταίς, κατά το αγιογραφικό, τον ιμάντα των υποδημάτων μας και να εμπνεόμεθα από το παράδειγμα τους και την μαρτυρία τους. Σε μία εποχή που ήδη είχαν αρχίσει οι εξισλαμισμοί ο Άγιος Ιάκωβος ο νέος, ως πρόδρομος του Αγίου Κοσμά του Αιτωλού και ως διδάσκαλος του Γένους, με την ευλογία του Πατριάρχου Αγίου Νήφωνος, περιερχόμενος την Θεσσαλία, την Μακεδονία και την Αιτωλοακαρνανία, στήριξε τους Έλληνες ραγιάδες να μην υποκύψουν στις πιέσεις των Οθωμανών και να παραμείνουν ακλόνητοι στην πίστη του Χριστού και Ρωμιοί στο φρόνημα**». Και έκλεισε προτρέποντας τους σύγχρονους χριστιανούς να παραμένουν πάντοτε πιστοί στις αρχές και τις αξίες των προγόνων τους και να μην

